

af Skattebeløbene. Hvor man kunde forudse, at der kunde finde Besparelser Sted, vilde det jo ikke være forsvareligt at tage Skatter for dette Beløb. Jeg nævnte derfor Nedsættelsen af Militærudgifterne, og ligeledes den Nedsættelse, der vilde følge Tjenestereglerne, men jeg var ogsaa nødt til at tage Konjunkturtillægsnedgangen med; da det drejede sig om en saa stor Sum som 16—17 Mill. Kr., kunde jeg ikke undlade at tage Hensyn dertil ved Skatteplanen. Derfor maatte jeg allerede den Gang nævne, at jeg mente, at Konjunkturtillæget i det mindste maatte nedsættes med en Trediedel, og at der kunde indvindes dette Beløb.

Der er forhandlet med Tjenestemændene derom; men hvor meget Konjunkturtillæget skal nedsættes, er jo et Spørgsmaal, som til syvende og sidst maa afgøres under Hensyn til Statens almindelige finansielle Tilstand og til et Skøn over Forholdene ude i Erhvervslivet. Naar det drejer sig om Forhandlinger om Tjenestetidsreglerne, den specielle Ordning af Lønningsforholdene o. s. v., er der i høj Grad Brug for Tjenestemændenes særlige Sagkundskab, og der vil der ogsaa blive taget alt muligt Hensyn dertil; men Spørgsmaalet om Konjunkturtillægets Nedsættelse er et finanspolitisk Spørgsmaal, hvis Afgørelse absolut maa ligge hos Regering og Rigsdag. Ikke desto mindre har jeg holdt 2 langvarige Møder med Tjenestemændene, hvor jeg har forestillet dem Situationen og gjort dem klart, at en Nedsættelse med en Trediedel var en Nedsættelse, som fra overordentlig mange her i Rigsdagen, maaske et Flertal, vilde blive betragtet som værende endogsaa for lille i Forhold til den overordentlig stærke Forskydning mellem Tjenestemændenes økonomiske Kaar og deres Kaar, som er ansat i de private Erhverv, og at Tjenestemændene i Virkeligheden maatte betragte det, at man i Aar ikke gik længere end til en Trediedel, som en Indrømmelse. Det lykkedes mig ikke at overbevise Tjenestemændene om dette Standpunkts Rigtighed, men man førte en meget lang Forhandling derom.

Vi forhandlede ogsaa om en anden Ting. Jeg tilbød nemlig Tjenestemændene, at man, hvis man mente, at det kunde lempe Tabet for dem, kunde uddele den Del af Konjunkturtillæget, der blev tilbage, efter et andet Princip end tidligere, nemlig under Hensyn til Forsørgerforhold; herom var jeg villig til at forhandle med Tjenestemændene. Ved det første Møde viste der sig ganske vist en lignende Modstand mod dette, som der i Fjor gjorde sig gældende; men der var dog

to Tjenestemandsgupper, som paa en vis Maade tog Anstand paa Spørgsmaalet. Den ene Gruppe var Lærerne, som repræsenteredes af Viceskoleinspektør Svane, den anden var den store Gruppe, som repræsenteres af Hr. Charles Petersen. Disse to Ordførere ønskede at forhandle med deres Organisationer om Spørgsmaalet, og derfor blev der, skønt jeg lagde megen Vægt paa, at Lovforslaget kom frem saa snart som muligt, berammet et nyt Møde Ugedagen efter. Ved dette Møde, forud for hvilket der altsaa var blevet Lejlighed til saadan Forhandling, viste det sig, at der vel syntes at være overvejende Stemning hos Lærerne for at foretage denne Ændring med Hensyntagen til Forsørgerstillingen for den resterende Del af Konjunkturtillægets Vedkommende. Men derimod havde Charles Petersens Forhandlinger med hans Organisation ført til det Resultat, at der ikke var Stemning for det. De øvrige Tjenestemandsrepræsentanter svarede, at man efter fornyede Overvejelser var absolut imod det. Under disse Forhold kunde det ikke falde mig ind at paatvinge dem en saadan Forandring.

Der er altsaa forhandlet, og de tilstedeværende Repræsentanter har haft Lejlighed til at forhandle med deres Organisationer. Jeg mener, at der er vist Tjenestemændene alt det Hensyn, der kunde vises dem i denne Sag. Thi det var mit Skøn, som jeg sagde fra Begyndelsen, at under en Trediedel kunde vi af almindelige finansielle Hensyn, ikke komme. Og jeg maa sige, at jeg den Dag i Dag føler mig overbevist om, at det vil være umuligt i Rigsdagen at gennemføre en mindre Nedsættelse. Naar nu det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen mener, at man bør nedsætte et Udvalg for at give Tjenestemændene Lejlighed til at fremsætte deres Indvendinger overfor Rigsdagen ligesom overfor mig, kan jeg naturligvis ikke have noget derimod at indvende. Jeg har med aabent Øre lyttet til Tjenestemændenes Indvendinger, har forelagt dem for mine Kolleger i et Ministermøde, og vi har fundet at maatte fastholde vor tidligere Beslutning. Nu er det rimeligt, at Tjenestemændene fremfører lignende Indvendinger overfor Rigsdagen, og Rigsdagen maa derefter tage sin Beslutning.

Det undrede mig noget, at det ærede Medlem mente, at man kunde nøjes med en Nedsættelse paa en Femtedel. Der er slet ingen Tvivl om, at det efter de Forudsætninger, som var almindelig anerkendt og blev tydeligt og klart udtalt af alle de politiske Partiers Ordførere, den Gang vi vedtog Tjenestemandsloven og deri indsatte Bestem-